Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 8 september 2022*

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Domstols behörighet och erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område – Förordning (EU) nr 1215/2012 – Artikel 24 led 4 – Exklusiv behörighet – Behörighet i mål om registrering eller giltighet av patent – Tillämpningsområde – Patentansökan som getts in och patent som beviljats i ett tredjeland – Ställning som uppfinnare – Innehavare av rätten till en uppfinning”

I mål C-399/21,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Svea hovrätt (Sverige) genom beslut av den 17 juni 2021, som inkom till domstolen den 28 juni 2021, i målet

IRnova AB

mot

FLIR Systems AB,

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden S. Rodin samt domarna L.S. Rossi och O. Spineanu-Matei (referent),

generaladvokat: P. Pikamäe,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– IRnova AB, genom P. Kenamets och F. Lüning, jur. kand.,

– FLIR Systems AB, genom J. Melander och O. Törngren, advokater,

– Europeiska kommissionen, genom M. Gustafsson och S. Noë, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: svenska.

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 24 led 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1) (nedan kallad Bryssel Ia-förordningen).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan IRnova AB och FLIR Systems AB om vem som har bättre rätt till de uppfinningar som avses i de patentansökningar som getts in och de patent som beviljats i tredjeland.

Tillämpliga bestämmelser

Bryssel Ia-förordningen

3 Skäl 34 i Bryssel Ia-förordningen har följande lydelse:

”Kontinuiteten mellan [konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32)], [rådets] förordning (EG) nr 44/2001 [av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1)] och denna förordning bör säkerställas, och övergångsbestämmelser bör därför införas. Likaså måste kontinuitet råda när det gäller Europeiska unionens domstols tolkning av bestämmelserna i [konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område] och de förordningar som ersätter den.”

4 Artikel 1 i förordningen föreskriver följande:

”1. Denna förordning är tillämplig på privaträttens område, oberoende av vilket slag av domstol det är fråga om. Den omfattar i synnerhet inte skattefrågor, tullfrågor eller förvaltningsrättsliga frågor eller statens ansvar för handlingar eller underlåtenhet vid utövandet av offentliga maktbefogenheter (*acta jure imperii*).

2. Denna förordning är inte tillämplig på

a) fysiska personers rättsliga status, rättskapacitet eller rättshandlingsförmåga, makars förmögenhetsförhållanden eller förhållanden som enligt den lag som är tillämplig på sådana förhållanden har samma verkan som äktenskap,

b) konkurs, ackord och liknande förfaranden,

c) social trygghet,

d) skiljeförfaranden,

e) underhållsskyldighet som har sin grund i familje-, släktskaps-, äktenskaps- eller svågerlagsförhållande,

f) testamenten och arv, inbegripet underhållsskyldighet som har sin grund i dödsfall.”

5 Kapitel II i förordningen, med rubriken ”Domstols behörighet”, innehåller tio avsnitt. Artikel 4 i förordningen, som återfinns i avsnitt 1 i kapitel II, har rubriken ”Allmänna bestämmelser”. Artikel 4.1 föreskriver följande:

”Om inte annat föreskrivs i denna förordning, ska talan mot den som har hemvist i en medlemsstat väckas vid domstol i den medlemsstaten, oberoende av i vilken stat han eller hon har medborgarskap.”

6 Enligt artikel 24 i förordningen, som ingår i avsnitt 6 i kapitel II, med rubriken ”Exklusiv behörighet”, gäller följande:

”Följande domstolar i en medlemsstat ska, oberoende av var parterna har hemvist, ha exklusiv behörighet:

…

4. Om talan, oavsett om det är fråga om ett käromål eller ett svaromål, avser registrering eller giltighet av patent, varumärken, mönster och liknande rättigheter för vilka krävs deposition eller registrering, domstolarna i den konventionsstat där deposition eller registrering har begärts eller har ägt rum eller på grund av bestämmelserna i en unionsrättsakt eller en internationell konvention anses ha ägt rum.

   Med förbehåll för den behörighet som det europeiska patentverket har enligt den europeiska patentkonventionen undertecknad i München den 5 oktober 1973, ska domstolarna i varje medlemsstat ha exklusiv behörighet vid talan som angår registreringen eller giltigheten av ett europeiskt patent som har meddelats för den medlemsstaten.

…”

Svensk rätt

Patentlagen (1967:837)

7 17 § patentlagen (1967:837) föreskriver följande:

”Påstår någon inför patentmyndigheten bättre rätt till uppfinningen än sökanden och finnes saken tveksam, må patentmyndigheten förelägga honom att väcka talan vid domstol inom viss tid vid äventyr att påståendet lämnas utan avseende vid patentansökningens fortsatta prövning.

Är tvist om bättre rätt till uppfinningen anhängig vid domstol, må patentansökningen förklaras vilande i avbidan på att målet slutligt avgöres.”

8 Av 18 § patentlagen framgår följande:

”Visar någon inför patentmyndigheten att han äger bättre rätt till uppfinningen än sökanden, skall patentmyndigheten överföra ansökningen på honom, om han yrkar det. Den som får patentansökan överförd på sig skall erlägga ny ansökningsavgift.

Yrkas överföring, må ansökningen icke avskrivas, avslås eller bifallas förrän yrkandet slutligt prövats.”

9 I 53 § första stycket patentlagen anges följande:

”Om ett patent har meddelats annan än den som är berättigad till patentet enligt 1 §, ska rätten på talan av den berättigade överföra patentet på honom eller henne. Bestämmelserna i 52 § sjätte stycket ska tillämpas när det gäller tiden inom vilken talan ska väckas.

…”

10 Vidare anges i 65 § första stycket patentlagen följande:

”Patent- och marknadsdomstolen är rätt domstol i mål och ärenden enligt denna lag. Detsamma gäller i mål om bättre rätt till patentsökt uppfinning.

…”

Lagen (1978:152) om svensk domstols behörighet i vissa mål på patenträttens område m.m.

11 Lagen (1978:152) om svensk domstols behörighet i vissa mål på patenträttens område m.m. grundar sig på protokollet om behörighet och erkännande av avgöranden som rör rätten att erhålla europeiskt patent (erkännandeprotokollet) av den 5 oktober 1973, som är en bilaga till konventionen om meddelande av europeiska patent, undertecknad i München den 5 oktober 1973.

12 I 1 § i denna lag föreskrivs följande:

”Beträffande mål där talan förs mot sökande av ett europeiskt patent om bättre rätt till den patentsökta uppfinningen i fråga om Sverige eller en annan stat som är bunden av det till den europeiska patentkonventionen den 5 oktober 1973 hörande erkännandeprotokollet gäller 2–6 och 8 §§. Med fördragsslutande stat avses i detta fall en stat som är bunden av nämnda protokoll.”

13 Vidare anges i 2 § i samma lag följande:

”Mål som avses i 1 § får upptagas av svensk domstol

1. om svaranden har hemvist i Sverige,

2. om käranden har hemvist i Sverige och svaranden ej har hemvist i fördragsslutande stat.

3. om parterna har avtalat, skriftligen eller muntligen med skriftlig bekräftelse, att talan skall väckas vid svensk domstol.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

14 IRnova och FLIR Systems, som är verksamma inom sektorn för infraröd teknik, är bolag med säte i Sverige. De har tidigare haft en affärsrelation.

15 IRnova väckte talan vid Patent- och marknadsdomstolen den 13 december 2019 och yrkade bland annat att den domstolen skulle fastställa att företaget har bättre rätt till uppfinningarna enligt de internationella patentansökningar – som senare följdes upp av europeiska, amerikanska och kinesiska patentansökningar – som FLIR gav in under åren 2015 och 2016, samt enligt de amerikanska patent som beviljats FLIR på grundval av de sistnämnda ansökningarna.

16 Som grund för talan anförde IRnova i huvudsak att uppfinningarna hade utvecklats av en av dess anställda, och att denne därmed är att betrakta som uppfinnare eller i varje fall meduppfinnare. IRnova hävdade att företaget därför såsom arbetsgivare inträtt i uppfinnarens ställe och var rätt ägare till dessa uppfinningar. FLIR hade dock i eget namn och utan att förvärva uppfinningarna eller på annat vis vara berättigad därtill gett in de ansökningar som nämns i punkten ovan.

17 Patent- och marknadsdomstolen förklarade sig behörig att pröva IRnovas talan avseende de uppfinningar som omfattas av ansökningarna om europeiskt patent. Däremot förklarade den sig obehörig att pröva yrkandet om företagets påstådda rätt till de uppfinningar som avses med de kinesiska och amerikanska patentansökningarna från FLIR liksom de amerikanska patent som beviljats FLIR, med motiveringen att yrkandet om fastställelse av vem som är uppfinnare av de sistnämnda uppfinningarna har samband med registreringen och ogiltigheten av patenten. Med hänsyn till detta samband ansågs tvisten omfattas av tillämpningsområdet för artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen och svensk domstol obehörig att pröva den.

18 IRnova överklagade detta beslut om avvisning på grund av bristande behörighet till den hänskjutande domstolen, Svea hovrätt (Sverige).

19 Enligt den hänskjutande domstolen omfattas tvisten av Bryssel Ia-förordningen, eftersom talan syftar till att få fastställt att det föreligger en lagenlig rätt till en uppfinning och därför rör privaträttens område. Den hänskjutande domstolen frågar sig dock om svensk domstol är behörig att pröva en tvist om fastställelse av en rätt till en uppfinning som följer av en påstådd ställning som uppfinnare eller meduppfinnare. Enligt den domstolen föreskriver artikel 24 led 4 i förordningen att domstolarna i den medlemsstat där registrering har begärts eller har ägt rum är exklusivt behöriga om talan ”avser registrering eller giltighet av patent”. Denna exklusiva behörighet motiveras dels av att dessa domstolar har bättre förutsättningar att pröva mål där själva tvisten rör patentets giltighet eller förekomsten av en ansökan eller registrering, dels av att meddelande av patent förutsätter en åtgärd från de nationella myndigheternas sida, vilket indikerar att beviljandet av patent utgör utövande av nationell suveränitet. Även om det framgår av EU-domstolens praxis att en tvist som enbart gäller frågan om vem som är innehavare av en patenträtt inte omfattas av denna exklusiva behörighet, ger denna rättspraxis ingen direkt vägledning när det gäller tillämpligheten av artikel 24 led 4 i förordningen i detta fall.

20 Enligt den hänskjutande domstolen kan den aktuella tvisten anses ha ett samband med patentets registrering eller giltighet i den mening som avses i denna bestämmelse. För att identifiera rättsinnehavaren till de uppfinningar som patentansökningarna eller patenten i fråga avser måste man enligt den domstolen fastställa vem som gjort dessa uppfinningar. En sådan prövning kräver en tolkning av patentkraven samt en bedömning av vad respektive påstådd uppfinnare har bidragit med vid uppfinningens tillkomst. Att avgöra vem som är har rätt till en uppfinning kan därför

komma att omfatta bedömningar enligt den materiella patenträtten av vilka bidrag i utvecklingsarbetet som resulterat i nyhet och uppfinningshöjd och även frågor om skyddsomfång i enlighet med registreringslandets patenträtt. Det kan därutöver tilläggas att det är en ogiltighetsgrund att någon som inte är berättigad därtill ansökt om patent.

21 Mot denna bakgrund beslutade Svea hovrätt att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Omfattas en fastställelsetalan om bättre rätt, grundad på ett påstående om uppfinnarskap eller meduppfinnarskap, till en uppfinning enligt nationella patentansökningar och patent registrerade i en icke-medlem[s]stat av den exklusiva behörigheten enligt [artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen]?”

Prövning av tolkningsfrågan

22 Enligt domstolens fasta praxis ankommer det, enligt det förfarande för samarbete mellan nationella domstolar och EU-domstolen som införts genom artikel 267 FEUF, på EU-domstolen att ge den nationella domstolen ett användbart svar som gör det möjligt för den domstolen att avgöra det mål som den ska pröva. I detta syfte kan EU-domstolen behöva omformulera de frågor som hänskjutits (dom av den 26 april 2022, Landespolizeidirektion Steiermark (Längsta tidsperiod för gränskontroller vid de inre gränserna), C-368/20 och C-369/20, EU:C:2022:298, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

23 Även om tolkningsfrågan i detta fall rör behörigheten att pröva en tvist om förekomsten av en lagenlig rätt till uppfinningar som avses i nationella patentansökningar och patent registrerade i ett tredjeland, följer det av vad som anges i punkterna 17 och 18 ovan att talan vid den hänskjutande domstolen enbart avser behörigheten för svensk domstol att pröva en tvist om förekomsten av en lagenlig rätt till uppfinningar enligt kinesiska och amerikanska patentansökningar och amerikanska patent.

24 Under dessa omständigheter ska den hänskjutande domstolen anses ha ställt sin tolkningsfråga för att få klarhet i huruvida artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen ska tolkas så, att den bestämmelsen är tillämplig på en tvist om fastställande av, inom ramen för en talan som grundas på en påstådd ställning som uppfinnare eller meduppfinnare, huruvida en person har rätt till vissa uppfinningar som avses i patentansökningar som getts in och patent som beviljats i tredjeland.

25 För att besvara denna fråga ska det först avgöras om en rättslig situation såsom den aktuella, med anknytning till ett tredjeland, omfattas av Bryssel Ia-förordningens tillämpningsområde.

26 Tvisten i det nationella målet har uppstått mellan två bolag med säte i samma medlemsstat och syftar till att fastställa vem som har bättre rätt till en rättighet som också uppstått i den medlemsstaten, nämligen en rätt till de uppfinningar som avses med de i målet aktuella ingivna patentansökningarna och beviljade patenten. Den enda utländska anknytningen i denna tvist är att den bland annat gäller patentansökningar som getts in och patent som beviljats i tredjeland, närmare bestämt i Kina och Förenta staterna. Denna utländska anknytning är dock inte till en medlemsstat.

27 Domstolen har redan slagit fast att behörighetsreglerna i konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (nedan kallad Brysselkonventionen) bara kan tillämpas om det finns en anknytning till ett annat land (dom av den 1 mars 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, punkt 25).

28 Denna anknytning är oftast svarandens hemvist men kan också följa av tvistens föremål. Domstolen har konstaterat att rättsförhållandets internationella karaktär inte nödvändigtvis måste bestå i att flera konventionsstater berörs, till följd av saken i målet eller parternas respektive hemvist. Den omständigheten att en konventionsstat och en tredjestat berörs, till exempel med anledning av att sökanden och en svarande har hemvist i den förstnämnda staten och de omtvistade omständigheterna ägde rum i den sistnämnda staten, kan också ge rättsförhållandet i fråga en internationell karaktär, eftersom denna situation i konventionsstaten kan ge upphov till frågor rörande fastställandet av den internationella behörigheten för domstolar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 mars 2005, Owusu, C-281/02, EU:C:2005:120, punkt 26).

29 Som framgår av skäl 34 i Bryssel Ia-förordningen är domstolens tolkning av bestämmelserna i denna konvention och bestämmelserna i förordning nr 44/2001 (nedan kallad Bryssel I-förordningen), som ersatte den, också tillämplig på bestämmelserna i Bryssel Ia-förordningen, som i sin tur ersatte Bryssel I-förordningen, när dessa bestämmelser kan anses vara ”motsvarande” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2019, Reitbauer m.fl., C-722/17, EU:C:2019:577, punkt 36 och där angiven rättspraxis, och dom av den 12 maj 2021, Vereniging van Effectenbezitters, C-709/19, EU:C:2021:377, punkt 23). Denna kontinuitet måste också säkerställas vid fastställandet av tillämpningsområdet för de behörighetsregler som föreskrivs i dessa rättsliga instrument.

30 Eftersom tvisten i det nationella målet, mellan två enskilda parter, rör existensen av en lagenlig rätt till vissa uppfinningar, omfattas den av begreppet ”på privaträttens område” i den mening som avses i artikel 1.1 i Bryssel Ia-förordningen. Tvisten hör inte heller till de områden som är undantagna från förordningens tillämpning och som nämns i artikel 1.2 i förordningen.

31 Av detta följer att en sådan rättslig situation som i det nationella målet, som har en utländsk anknytning till ett tredjeland, omfattas av tillämpningsområdet för Bryssel Ia-förordningen.

32 För det andra ska det prövas huruvida artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen är tillämplig på en tvist såsom den aktuella om fastställande, inom ramen för en talan som grundas på en påstådd ställning som uppfinnare eller meduppfinnare, av huruvida en person har rätten till de uppfinningar som avses i patentansökningar som getts in och i patent som meddelats i tredjeland.

33 Enligt den bestämmelsen ska, om talan avser registrering eller giltighet av patent, varumärken, mönster och liknande rättigheter för vilka krävs deposition eller registrering, domstolarna i den medlemsstat där deposition eller registrering har begärts eller har ägt rum eller på grund av bestämmelserna i en unionsrättsakt eller en internationell konvention anses ha ägt rum ha exklusiv behörighet oberoende av var parterna har hemvist.

34 Det framgår av lydelsen av den bestämmelsen att domstolarna i den medlemsstat där deposition eller registrering av ett patent har ansökts om, har gjorts eller anses ha gjorts är exklusivt behöriga i frågor som rör registrering eller giltighet av patent.

35 I förevarande fall är det, såsom redan konstaterats i punkt 26 ovan, inte i en medlemsstat som de aktuella patentansökningarna har lämnats in och de berörda patenten beviljats, utan i tredjeland – närmare bestämt i Förenta staterna och Kina. Eftersom artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen inte reglerar denna situation kan den bestämmelsen inte anses tillämplig på det nationella målet.

36 Vidare är en sådan tvist som den aktuella under alla omständigheter inte en tvist om ”registrering eller giltighet av patent” i den mening som avses i artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen. Det är därför inte nödvändigt att de domstolar som har en materiell och rättslig närhet till registret förbehålls prövningen av tvisten, i enlighet med det syfte som eftersträvas med nämnda bestämmelse, med motiveringen att de domstolarna har bättre förutsättningar att pröva fall där tvisten rör rättighetens giltighet eller huruvida själva depositionen eller registreringen av rättigheten verkligen har ägt rum (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

37 Eftersom artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen i sak återger innehållet i artikel 22 led 4 i Bryssel I-förordningen, som i sin tur återspeglar systematiken i artikel 16 led 4 i Brysselkonventionen, ska, såsom påpekats i punkt 29 ovan, kontinuiteten i tolkningen av dessa bestämmelser säkerställas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 30).

38 Det följer av fast rättspraxis att begreppet talan som ”avser registrering eller giltighet av patent” i nämnda bestämmelser är ett självständigt begrepp som ska tillämpas enhetligt i alla medlemsstater (dom av den 15 november 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, punkt 19, dom av den 13 juli 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, punkt 14, och dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 31).

39 Det begreppet ska inte ges en mer vidsträckt tolkning än vad som krävs med hänsyn till dess målsättning, eftersom artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen leder till att parterna fråntas den möjlighet att välja forum som de annars skulle ha haft och i vissa fall till att de måste föra talan vid en domstol som inte är domstolen där någondera parten har hemvist (se för ett liknande resonemang, beträffande artikel 16 led 4 i Brysselkonventionen och artikel 22 led 4 i Bryssel I-förordningen, dom av den 26 mars 1992, Reichert och Kockler, C-261/90, EU:C:1992:149, punkt 25, och dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 32 och där angiven rättspraxis). Denna särskilda behörighetsregel ska därför tolkas restriktivt (dom av den 10 juli 2019, Reitbauer m.fl., C-722/17, EU:C:2019:577, punkt 38).

40 Domstolen har slagit fast att en talan ska anses ”avse registrering eller giltighet av patent” i den mening som avses i artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen i de fall då exklusiv behörighet för domstolarna i den medlemsstat där patentet beviljats är motiverad med hänsyn till att de domstolarna har bättre förutsättningar att pröva fall där tvisten rör ett patents giltighet eller upphörande, huruvida depositionen eller registreringen av patentet verkligen har ägt rum eller hävdandet av en prioritetsrätt med stöd av en tidigare ansökan. Om en tvist däremot inte rör patentets giltighet eller huruvida deposition eller registrering ägt rum, omfattas tvisten inte av denna bestämmelse (dom av den 15 november 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, punkterna 24 och 25, dom av den 13 juli 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, punkterna 15 och 16, och dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 33 och där angiven rättspraxis).

41 I detta sammanhang har domstolen slagit fast att en talan som endast rör frågan om vem som är innehavare av ett patent eller huruvida en person korrekt har registrerats som innehavare av ett varumärke inte omfattas av denna regel om exklusiv behörighet (dom av den 15 november 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, punkt 26, och dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkterna 35–37 och 43). Domstolen har i detta avseende klargjort att frågan om vilken personlig egendom en immateriell rättighet hör till i regel inte har någon materiell eller rättslig anknytning till den plats där rättigheten har registrerats (dom av den 5 oktober 2017, Hanssen Beleggingen, Hanssen Beleggingen, C-341/16, EU:C:2017:738, punkt 37).

42 I detta fall gäller tvisten inte förekomsten av en patentansökan eller beviljandet av ett patent, och inte heller ett patents giltighet eller upphörande eller hävdandet av en prioritetsrätt med stöd av en tidigare ansökan, utan huruvida FLIR ska anses ha rätten till de berörda uppfinningarna eller till en del av dem.

43 För det första konstaterar domstolen att frågan om vem som äger de berörda uppfinningarna, vilket inbegriper frågan om vem som är uppfinnare, inte rör ansökan om en immateriell rättighet eller rättigheten som sådan, utan föremålet för rättigheten. Såsom erinras om i punkt 41 ovan har domstolen slagit fast att frågan om vilken personlig egendom en immateriell rättighet hör till i regel inte har någon materiell eller rättslig anknytning till den plats där rättigheten har registrerats som skulle motivera en tillämpning av regeln om exklusiv behörighet i artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen. Detta övervägande är även relevant, åtminstone, när frågan endast avser föremålet för rättigheten, det vill säga uppfinningen.

44 För det andra ska det noteras att frågan om vem som är uppfinnare, vilken är den enda frågan i det nationella målet, är en prejudiciell fråga och därför skild från den om huruvida en patentansökan har lämnats in eller ett patent beviljats.

45 Målet rör inte heller giltigheten av en sådan ansökan utan syftar enbart till att fastställa rätten till själva uppfinningarna i fråga. Den omständigheten, som den hänskjutande domstolen har framhållit, att avsaknad av rätt till en uppfinning kan utgöra en grund för att ansökan ska avslås, är således inte relevant vad gäller behörigheten att pröva tvister om ställningen som uppfinnare.

46 För det tredje är den prejudiciella frågan om vem som är uppfinnare också skild från den om giltigheten av det beviljade patentet. Den sistnämnda frågan behandlas inte i det nationella målet. Även om en precisering av vem som är uppfinnare innebär, såsom den hänskjutande domstolen angett, en granskning av patentkraven i den aktuella patentansökan eller det aktuella patentet i syfte att fastställa varje medarbetares bidrag till uppfinningen, rör denna granskning inte uppfinningens patenterbarhet.

47 Den omständigheten att en granskning av patentkraven i det aktuella patentet eller den aktuella patentansökan kan behöva göras utifrån den materiella patenträtten i det land där ansökan lämnades in eller patentet beviljades fordrar inte heller att regeln om exklusiv behörighet i artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen ska tillämpas.

48 Det räcker att påpeka att en tvist om patentintrång också förutsätter en fördjupad bedömning av det skydd som patentet ger enligt patenträtten i det land där patentet beviljades. Domstolen har redan slagit fast att en sådan tvist, i avsaknad av den erforderliga materiella eller rättsliga närheten till platsen för registrering av den berörda immateriella rättigheten, inte omfattas av den exklusiva behörigheten för domstolarna i denna medlemsstat, utan av den allmänna

behörigheten för domstolarna i den medlemsstat där svaranden har sin hemvist, i enlighet med artikel 4.1 i Bryssel Ia-förordningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 november 1983, Duijnstee, 288/82, EU:C:1983:326, punkt 23, och dom av den 13 juli 2006, GAT, C-4/03, EU:C:2006:457, punkt 16).

49 Mot bakgrund av det ovan anförda ska tolkningsfrågan besvaras enligt följande. Artikel 24 led 4 i Bryssel Ia-förordningen ska tolkas så, att den inte är tillämplig på en tvist, inom ramen för en talan som grundas på en påstådd ställning som uppfinnare eller meduppfinnare, om fastställandet av huruvida en person har rätt till vissa uppfinningar som avses i patentansökningar som getts in och patent som beviljats i tredjeland.

Rättegångskostnader

50 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

Artikel 24 led 4 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1215/2012 av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område

ska tolkas så, att den inte är tillämplig på en tvist, inom ramen för en talan som grundas på en påstådd ställning som uppfinnare eller meduppfinnare, om fastställandet av huruvida en person har rätt till vissa uppfinningar som avses i patentansökningar som getts in och patent som beviljats i tredjeland.

Rodin Rossi Spineanu-Matei

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 september 2022.

A. Calot Escobar
Justitiesekreterare

S. Rodin
Ordförande på nionde avdelningen